

In mijn bloed

MILOU VAN DER WILL

**IN
MIJN
BLOED**

EEN BENTHE BERG THRILLER

the house of books

Copyright © 2014 by Milou van der Will
Een uitgave van The House of Books, Amsterdam

Omslagontwerp
Loudmouth, Robert Adriaansen
Foto auteur
Petra van Vliet, Spiley
Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4463 9
ISBN 978 90 443 4547 6 (e-book)
NUR 305

<http://milouvanderwill.nl>
www.thehouseofbooks.com
www.dutch-media.nl

All rights reserved
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Ik ben niet bang meer. Nu ik weet dat ik een moord ga plegen, is elke vorm van angst die ik ooit kende naar de achtergrond verdwenen.

Ik ben niet bang meer.

Ik ben voor niemand meer bang – al helemaal niet voor hem. Het is alsof de wetenschap dat ik daartoe in staat ben, het beëindigen van een leven, alsof die wetenschap me kracht geeft. De macht van de sterkste, de slimste, de koelbloedige. Ik voel dat ik de sterkste, de slimste, de koelbloedige ben.

Ik ben niet bang meer.

Het doet er niet toe wat hij van plan is en wat hij denkt. Het doet er niet toe wat zijn dromen zijn, wat hij nog wil doen met zijn leven. Het doet er niet toe of hij zich schuldig voelt, of er ooit voor uit durft te komen wat hij heeft gedaan. Het geeft allemaal niet meer, want ik maak hem nietig. Ik schakel hem uit.

Ik dood hem.

1.

Een onbehaaglijke ochtendkou trekt langs mijn nek en legt een klamme laag over mijn huid. Regen slaat tegen de voorruit. Ik voel ijzige spettertjes op mijn wang, maar weersta de verleiding om het zijraampje dicht te draaien.

Ik wil scherp blijven.

Buiten begint het donker langzaam weg te trekken. Druppels vertekenen het licht van tegenliggers tot schitterende cirkeltjes die me dwingen de ruitenwissers aan te zetten. Zachtjes neurie ik mee met een liedje waar ik vroeger van hield.

Ik neem de afslag en draai langzaam de verlaten carpoolplek op. Zenuwen vragen om aandacht in mijn onderbuik, terwijl ik ze vanochtend nog stellig ontkende.

De man staat er al, ontspannen alsof hij op de bus staat te wachten, met dansende wolkjes adem voor zijn gezicht. Hij draagt een lange legergroene jas die al wat jaren heeft versleten, een donkere spijkerbroek, een opa-petje en opvallend nette designschoenen. Nu ik dichterbij kom, kan ik hem in de ogen kijken. Een gewone man – zoals er zoveel zijn. Ik ga nu alweer wat jaren mee in de misdaad-journalistiek, maar toch ben ik stiekem verbaasd dat hij niet oogt als een kwaai boef. Netjes geschoren, een vriendelijke uitdrukking, geen rotte tanden. Je zou zo langs hem lopen op straat, zonder een pasje bij te zetten. Terwijl dat misschien best verstandig zou zijn.

Kort knik ik hem toe als ik de auto vlak naast hem tot stilstand breng. Ik gebaar dat hij mag instappen.

Plof, en hij zit. Portier dicht, de auto weer in beweging. Hij ruikt muf, toch. Als iemand die al geruime tijd geen douche heeft genomen, zijn kleding niet heeft gewassen en deodorant wegzet als onnodig luxeproduct.

Natte hond *meets* rode ui.

Zou hij het de moeite niet meer waard vinden nu hij weet dat het einde nadert?

We rijden de parkeerplaats af. Ik heb uit een soort beleefdheid de radio uitgeschakeld, maar nu is het stil. Hij zegt niets en ik ook niet. Wat valt er te zeggen? Het interview is nog niet begonnen, een praatje over het weer lijkt ongepast en de weg hoeft hij ook niet te wijzen, want dat doet TomTom al.

De man gaat verzitten. Ik probeer niet te laten merken dat ik al mijn spieren span. Mijn handen klemmen strak om het stuur, alsof dat me kan helpen als hij iets uithaalt. Ik focus me op de route naar het restaurant.

Met alleen het zemende trekken van de ruitenwissers op de achtergrond, denk ik in stilte terug aan vanochtend. Raoul had me bezorgd nagekeken vanachter het kleine keukenraam. Zoals bijna elke dag brengt hij Céline vandaag naar school. Ik liet ze achter, die twee schatten. Ik liet ze achter in onze knusse keuken, hij aan het aanrecht, zij aan de ontbijttafel, en ik dook de kou in op zoek naar een verhaal. Altijd maar dat verhaal, dat ik blind achterna vlieg.

Soms word ik er zelf moe van.

Raoul vindt dat ik af en toe te ver ga, zoals nu. Dat ik mijn eigen veiligheid, mijn eigen leven op het spel zet. Ik roep dan dat hij overdrijft en zich niet zoveel zorgen moet maken. Misschien is het onverstandig wat ik doe, maar als ik het niet doe, dan doet iemand anders het wel. En ik wil dit verhaal brengen, ik zou gek zijn als ik dit niet zou doen.

Ik luister naar zijn ademhaling, zwaar en slijmerig. Ik vraag me af wat zijn slachtoffers als eerste hebben gehoord. Zijn pas, het

ritselen van zijn regenjas? Of dat zagende ademen? De meesten waren van mijn leeftijd, sommigen jonger.

‘Hier moet je er af,’ zegt hij dan.

Mijn ogen flitsen langs het scherm van de TomTom en ik zie dat hij gelijk heeft. Nog net op tijd wissel ik van baan en neem de afslag.

We rijden op een weggetje waar je normaal niets te zoeken zou hebben. Het pad grauw en modderig, omheind door een donkergroen bos. Verdwaald grind knerpt onder mijn banden. Het is gestopt met regenen, maar de oude takken buigen zich zo nederig over het pad, dat ze water sprenkelen op het glas van mijn voorruit.

De wissers had ik al uitgezet. Ik laat het zo.

Ik voel dat hij naar me kijkt. Prikkende ogen op mijn wang, mijn hals, mijn arm, mijn pols. Hij bekijkt me, mijn alles, zoals een roofdier zijn prooi opneemt. Ik durf niet terug te kijken.

De auto zwiept naar links door een diepe kuil in de zanderige weg. Mokkakleurig water spat op de motorkap. De auto stokt en protesteert luidruchtig.

Een vlugge blik op hem, de man die onverstoord naast me zit. Hij kijkt voor zich uit, zijn blik gericht op iets wat ik niet zie – of niet wil zien. Terug naar het stuur, dat haast paniekerig heen en weer beweegt, op zoek naar een richting. Ik grijp het vast en geef een flinke dot gas, wat de auto doet grommen als een hongerig beest.

Nu kijkt hij wel naar mij. En kijk ik niet terug.

Het wiel wipt uit de kuil en de wagen schiet ongecontroleerd vooruit. Als de motor afslaat, brengen de zenuwen een verontschuldiggende glimlach op mijn gezicht en mompel ik iets wat ik zelf ook niet versta. Hij houdt het bij zijn zwijgen.

We rijden verder over het schaduwrijke pad, terwijl mijn ogen speuren naar mogelijke andere gaten in de weg. Ik weet er enkele te ontwijken.

Dan ineens maakt de takkenhemel plaats voor een winters wit licht.

Het restaurant staat op een open plek tussen de bomen. Een eenvoudig grijs gebouw met dat donkergroene bos als decor. Er staan slechts twee auto's geparkeerd langs het grindpad.

Het is nog vroeg.

Ik zet de motor uit en verwijder de sleutel uit het contact, wat een nieuwe lading geeft aan de stilte die in de auto hangt. Pas nu is het echt stil.

We stappen uit, ik sluit de auto af en volg hem door het grind. Hij loopt het restaurant binnen en slaat direct linksaf.

Kennelijk weet hij de weg.

We drinken koffie, allebei zwart. Vanuit de keuken het gedempte geruis van een radio met slechte ontvangst. Achter de bar wordt geschoven met schoteltjes. Ik denk ondertussen na over mijn eerste vraag, die ik nog steeds niet gesteld heb.

Hoe was het om die vrouwen te vermoorden? Wat ging er door u heen? Wat voelde u toen u het mes in hun borst stak? Waarom dacht u het recht te hebben hun leven te beëindigen?

Ik neem een slok en kijk in zijn ogen.

'Waarom deed u mee aan het DNA-onderzoek?' vraag ik dan.

Hij slaat zijn ogen neer. 'Zeg maar je,' mompelt hij.

Ik knik hem toe. 'Zoals je wilt.'

Stefan, in de media ook wel het monster van Voorburg genoemd, kijkt om zich heen. Hij lijkt ongemakkelijk, niet op zijn plek, terwijl hij dit restaurant zelf koos. Het heeft iets anoniems. Niemand luistert je af, niemand let op je, niemand kent je.

De perfecte plek voor een moord. Ja, dat ook.

In onze mailwisseling was hij niet uitgebreid van stof. Hij stelde het simpel. Hij wist dat hij tegen de lamp zou lopen en wilde zijn verhaal kwijt, voordat iedereen er een loopje mee nam. Ik moest binnen een uur antwoorden, anders zou hij naar de concurrent stappen. Ik antwoordde binnen tien minuten, vanzelfsprekend.

Ik kijk naar de hoeveelheid haar die uit zijn neusgaten groeit.

Spontaan ontstaat jeuk aan mijn eigen neus, maar ik durf niet aan de impuls toe te geven om de kriebel weg te vegen.

De politie had een DNA-wijkonderzoek ingelast om een *cold case* op te lossen: de mysterieuze moord op vijf prostituees in de jaren '80 en '90 in Voorburg. De lichamen van de vrouwen werden allemaal in dezelfde wijk gevonden, vlak bij een huiskamerproject voor prostituees. Het vermoeden dat de dader in de omgeving woonde bestond destijds al: zelfs als de politie de wijk compleet afzette kort na de vondst van weer een stoffelijk overschot, werd niemand gepakt. De dader moest of in de omgeving wonen, of beschikking hebben over een vaste schuilplek. En dat het om één en dezelfde dader ging was ook bekend: de kenmerken kwamen overeen. De dames van lichte zeden waren verkracht en vervolgens vermoord. Een mes, gestoken in de borst. En er werd bij elk vermoord lichaam een uitgescheurde pagina van een kinderboek aangetroffen. Dat laatste weet ik van persofficier Dirk, die af en toe te porren is om mij wat meer informatie te verstrekken dan de concurrent. Justitie zou dergelijke gevoelige daderinformatie officieel nooit naar buiten gooien, zonder dat ze de dader achter de tralies hebben. *Copycats* liggen altijd op de loer.

Nu de technologie zo ver is dat er DNA-onderzoeken mogelijk zijn, heropent justitie van tijd tot tijd een oude, slepende zaak in de hoop die op te lossen. Zo ook met het monster van Voorburg.

‘Mijn broers doen ook mee aan het onderzoek,’ zegt hij. ‘Ze zouden me dus toch wel pakken.’

‘Maar je maakt het de politie wel makkelijk door zelf ook mee te doen.’

Hij knikt. ‘Het is mooi geweest. Het moest er toch een keer van komen.’

Het lijkt hem niets te kunnen schelen.

‘En je gezin dan, je vrouw...’

‘Daar wil ik niet over praten.’

‘En je kinderen? Hoe moet het voor ze zijn als ze hier achterkomen?’

Driftig zet hij zijn kop koffie terug op tafel. Voor het eerst zie ik iets op zijn gezicht verschijnen dat doet denken aan emotie.

‘Ik praat daar niet over. En dat zeg ik niet nog een keer, begrepen?’

‘Voor de duidelijkheid, Stefan, jij hebt mij benaderd. Jij wilde je verhaal vertellen, jij wilde praten. Het is geen rare vraag.’

‘Ja, maar hier vertel ik je niks over. En laat me er ook niks over lezen.’

Ik negeer zijn dreigement. Wat dat betreft heeft hij aan mij de verkeerde. Ik schrijf wat ik wil schrijven, zo heb ik altijd gewerkt.

‘Voelde je sociale druk om wangslim in te leveren?’

Stefan haalt zijn schouders op. Hij heeft zijn jas nog aan, valt me nu pas op. ‘Het was wel gek geweest als ik niet was gegaan, ja. Dan maak je jezelf sowieso verdacht.’

Hij is vorige week op het bureau geweest voor het onderzoek. Het is nog afhankelijk van hoe snel de resultaten bekend zijn, maar in principe kan hij elk moment worden opgepakt. Misschien is de politie hem wel gevolgd. Misschien staan ze nu wel buiten met een arrestatieteam. Dat zou wel mooi zijn voor het verhaal, denk ik, ongenueanceerd.

‘Waarom heb je jezelf niet gewoon aangegeven, als je toch op het bureau was?’

Een grauwe glimlach. ‘Zonder hoop geen leven, zeggen ze toch?’

Een opmerkelijk antwoord, aandoenlijk bijna. Hij hoopt dat hij niet gepakt wordt, zodat hij bij zijn gezin mag blijven en door kan met zijn anonieme, werkloze leventje, maar hij weet dat hij wel gepakt gaat worden. De match is er, of zal er binnen een paar dagen zijn, dat weten we allebei.

Zijn hoop maakt hem nog enigszins menselijk.

‘Hoe kijk je terug op de moorden?’

‘Wat bedoel je?’

‘Met welk gevoel denk je er aan terug?’

‘Of ik spijt heb?’ Stefan lijkt zijn zelfverzekerdheid terug te winnen, ik meen zelfs een glimp arrogantie in zijn blik te bespeuren. ‘Spijt, dat heb ik zeker niet. Nee, als ik spijt zou hebben, dan was ik er na de eerste wel mee gekapt. Die vrouwen waren een schande voor zichzelf en voor iedereen om zich heen. Ik heb de maatschappij een plezier gedaan door ze om te leggen. Ze verlaagden zich door met mannen naar bed te gaan, voor geld.’ Hij trekt zijn neus in een plooi. ‘Voor geld! Dat is respectloos naar de vrouw in het algemeen en dan ben je geen knip voor de neus waard. Vies, vind ik ze.’

‘Maar niet vies genoeg om eerst nog even over ze heen te gaan.’

Ik kan het niet laten.

Stefan is stil, kijkt naar een punt ergens achter me in het restaurant.

Ineens hoor ik het geschuif van stoelen. De ferme pas van een serveerster. Melk wordt opgestoomd voor een cappuccino. Geroezemoes. De omgevingsgeluiden dringen zich aan me op.

Ik neem nog een slok van mijn koffie. Mijn interview hangt aan een zijden draadje. Ik weet dat ik hem heb weggeduwd door die opmerking, terwijl ik er juist voor moet zorgen dat hij gaat praten. Toch kan ik het niet opbrengen mijn uitspraak te nuanceren. Het is gewoon zo. Hij heeft het over respect, terwijl hij, Stefan, het monster van Voorburg, ervoor koos om vijf vrouwen te vermoorden, nadat hij ze eerst nog even lekker had genomen. Rot op met je respect.

Kom op, Benthe. Even geen oordeel. Denk aan je verhaal.

‘Excuses voor mijn directheid,’ pers ik eruit.

‘Geeft niet.’

‘Vertel me je verhaal,’ zeg ik. ‘Alsjeblieft.’

Als ik hem weer afzet, voel ik me leeg, alsof al de energie uit mijn lichaam is gezogen. Stefan steekt zijn hand op en zwaait me gedag.

Ik kijk nog eens goed in de spiegel en ontwaar een merkwaardige grijns op zijn gezicht. Voldoening?

De laaghangende winterzon belemmert mijn zicht. Ik kijk weer voor me en toets het nummer van Dirk in. Over tot de orde van de dag. Er moet een verhaal geschreven worden.

De telefoon gaat maar twee keer over.

‘Benthe!’ roept hij.

‘Dirk!’

‘Wat heb je?’

‘Een verhaal,’ zeg ik. ‘Het is... groot. Kan ik even langskomen?’

‘Oeh...’ zegt hij, niet minder opgewekt dan normaal. ‘Ik moet eerlijk zeggen dat het behoorlijk druk is hier.’

‘Alsjeblieft,’ kreun ik. ‘Het is echt van levensbelang.’

Hij lacht. ‘Je weet het weer mooi te brengen, mevrouw Berg, maar je wilt echt niet weten hoe druk...’

‘Ik zet mijn joker in,’ zeg ik vlug. ‘Zo belangrijk is het. Een half uurtje van je tijd? Please?’

Even is hij stil. Ik hoor getyp, geritsel van papier.

‘Oké,’ zegt hij dan. ‘Wat dacht je van een uitsmijter bij Café West over twintig minuten?’

‘Perfect,’ antwoord ik. ‘Zie je zo.’

Ik trap het gaspedaal wat dieper in en gooi mijn iPhone op de passagiersstoel naast me.

Pas dan zie ik het gescheurde stuk papier op de stoel liggen. Ik kan het eigenlijk al direct plaatsen, maar voor de zekerheid draai ik het papier om en kijk nog eens goed.

Op de stoel, nog warm van zijn achterwerk, ligt een gescheurde pagina uit een kinderboek. Ik voel een warme golf naar mijn gezicht trekken.

Dit is niet goed.

Hij blijft maar draaien aan de zoutmolen. Het eigeel wordt langzaam bedolven onder een doffe laag korrels. Nog voordat ik iets

kan zeggen, fluistert hij: ‘Jaja, Benthe, ik weet dat je moeder bent, maar mijn moeder ben je niet.’

‘Ik zeg toch niks? Het is jouw bloeddruk.’

‘Kijk!’ roept Dirk. ‘Dat bedoel ik. Altijd hetzelfde liedje...’

‘Dirk, even serieus nu. Ik ga over twee dagen een groot verhaal publiceren.’

‘Over...’

‘Het monster van Voorburg.’

Even kijkt hij lacherig weg. ‘Godverdomme...’ fluistert hij dan. ‘Jij bent echt niet te geloven. Hoe weet jij nou...’

‘Wat?’

Hij kijkt me onnozel aan.

‘Dat jullie weten wie het is?’ antwoord ik voor hem.

‘Ja,’ knikt hij dan. ‘Hoe weet je dat?’

‘Hij heeft me zelf benaderd, moet ik eerlijk toegeven. Er is dus weinig speurwerk aan te pas gekomen. Het zou alleen fijn zijn als...’

‘... ik zijn naam wil bevestigen.’

Ik glimlach en neem een hap van mijn uitsmijter. De snee brood is dik en moeilijk te kauwen.

‘En wat andere feiten,’ zeg ik met volle mond. ‘Ik wil zijn verhaal bij je checken.’

Hij knikt langzaam. ‘En wat krijg ik daarvoor terug...’

‘Mijn dankbaarheid,’ zeg ik met een knipoog. ‘En ik betaal de lunch.’

Dirk knipt met zijn vingers. ‘Ober,’ roept hij tegen niemand in het bijzonder. ‘Doe mij een fles van uw duurste...’

‘Stefan van Weezel,’ zeg ik, ‘is zijn naam.’

Dirk knikt, klokt een paar slokken van zijn *large jus d’orange* naar binnen en kijkt me aan. ‘Wat heeft hij verteld?’

Ik twijfel, maar besluit in een *split second* open kaart te spelen. ‘Zijn verhaal, achtergrond,’ som ik op, ‘en een volledige bekentenis, natuurlijk. Met details, daderinformatie, noem maar op.’

‘Mag ik de tape?’

‘Dirk...’

‘Ik kon het proberen.’

‘Ik stuur je vanmiddag een lijst met zijn belangrijkste uitspraken, informatie die je zou kunnen nagaan in het dossier. Als je wilt.’ Even ben ik stil, om te peilen of ik niet te veel vraag. Maar Dirk kauwt gewoon door, kinderlijk tevreden met zijn gratis lunch. ‘Wanneer gaan jullie hem oppakken?’ vraag ik.

‘Overmorgen,’ zegt hij. ‘Het dossier moet eerst helemaal rond zijn.’

Op de dag van publicatie, denk ik direct. Perfect.

‘Maar Benthe: je kunt er niet bij zijn, beloof me dat.’ Een bezorgde blik. ‘Beloof je dat? Mijn baan staat op het spel.’

‘Maak je niet druk, ik beloof het.’

We zwijgen een tijdje.

‘Het is hem dus gewoon echt,’ mompel ik. ‘Ik heb vanochtend koffie gedronken met het monster van Voorburg.’

‘Ik vrees het ook.’

Ineens legt hij een hand op die van mij. Ik kijk hem met een schuin hoofd aan. Hij schraapt zijn keel. ‘Doe me een plezier, Benthe, laat het de volgende keer van tevoren weten als je afspreekt met dit soort gevaarlijke types.’

‘Ik pieker er niet over,’ zeg ik, terwijl ik mijn hand terugtrek. ‘Dan laat jij hem zeker vlak voor mijn interview arresteren.’

Ik betaal, we nemen afscheid met drie ongemakkelijke luchtkussen en spreken af om begin van de avond nog even contact te hebben over het verhaal. Morgenochtend vroeg moet de tekst af zijn. En dan heb ik de deadline al fors overschreden.

Ik vertel Dirk niets over de pagina uit het kinderboek. Overmorgen is het monster van de straat, dus wat kan er gebeuren? Het is gewoon een zieke grap van een zieke man. Toch bekruipt me een ongemakkelijk gevoel als ik weer in mijn auto stap en het papier nader bestudeer.

Zal ik de tekst van het verhaaltje lezen? Mijn ogen glijden langs de kleurrijke illustratie van een olifant.

Dan valt er ineens een schaduw in de auto. Er klinkt een scherp kletterend geluid, vlak naast me. Met een ruk draai ik mijn hoofd richting de gedaante naast de auto.

Mijn hart gaat tekeer om niets. Het is een fietser die wild zijn ijzeren slotketting langs de spaken trekt. De jongen heeft haast. Ik staar naar hem, naar zijn lange blonde haar, spijkerjack en dikke wollen sjaal. Jong, onbezonnen, energiek.

Dan voel ik het papier weer tussen mijn vingers. Ik verfrommel het, stop het in mijn tas.

Is het een serieuze bedreiging?

Een grap?

Het monster lijkt me niet het type dat van een dolletje houdt. Ik denk aan de grijns op zijn gezicht toen ik wegreed. Had hij er zelf om moeten lachen? Ik kan hem bellen, natuurlijk. Vragen waar hij in godsnaam mee bezig denkt te zijn. Wat hij hiermee denkt te bereiken.

Terwijl ik de auto start, schud ik mijn hoofd. Ik moet er niet te veel over nadenken. Ik heb een verhaal uit te werken, een deadline te halen. En ik heb geen zin om mee te werken aan de zieke spelletjes van een seriemoordenaar.

2.

Mijn blote tenen wiebelen in de kou. De laatste herfstregens hebben plaatsgemaakt voor echte winter – snijdende kou die valt uit een heldere hemel. Vanaf ons dakterras tuur ik langs de uitgestrekte weilanden die mijn nieuwe dorp omcirkelen. Duistere, vage vlaktes die ongeduldig wachten op de eerste echte stralen licht. Een nevel laag hangt lui boven het grauwe groen.

Mijn benen bungelen in de nog donkere diepte, over de rand van het terras. Het voelt vrij. Ik kijk weer voor me uit en zie de nacht langzaam vertrekken, plaatsmaken voor zacht licht. De mok koffie in mijn handen blaast een mistige warmte in mijn gezicht.

Ik neem een slok en denk aan mijn interview dat vandaag in *De Vrije Pers* staat. ‘De bekentenis van een seriemoordenaar’ staat in vetgedrukte letters boven het stuk.

Mijn hoofdredacteur Stan was in de zevende hemel toen hij het verhaal las. ‘Dit is de redding,’ riep hij letterlijk. ‘Mensen, als we dit soort verhalen blijven maken, dan blijft *De VP* bestaan. Dan winnen we het van de bladencrisis. Kwaliteit blijft leven!’

Hij kan nogal doordraven, mijn hoofdredacteur.

Ik kan vanochtend alleen maar denken aan de vraag die ik niet gesteld heb. En die ook mijn hoofdredacteur in zijn opwinding niet heeft gesteld. Maar na het vinden van dat lugubere stuk papier, heeft de vraag zich aan me opgedrongen. Eerst sluimerend op de achtergrond, nu volop aanwezig.

Waarom koos hij mij? En niet een van mijn collega’s?

Waarom wilde hij zijn verhaal aan mij kwijt? Waarom bij een weekblad? Waarom niet bij de krant? Bij een tv-programma? Waarom had hij geen blog aangemaakt om de controle over zijn eigen woorden te houden?

Ik weet het antwoord niet en dat geeft me een ongemakkelijk gevoel.

Ik denk aan zijn gezin. Drie kinderen, een vrouw. Hoe moet dit voor haar zijn? Om erachter te komen dat ze jarenlang in één bed heeft geslapen met een brute moordenaar. Het moet een huiveringwekkende schaduw werpen op de mooie herinneringen die ze met haar man dacht te hebben.

Ik vond het eerst haast onvoorstelbaar dat deze man die moorden op zijn geweten had. Maar hoe meer ik over hem te weten kwam, hoe zekerder ik van zijn verhaal werd. Je moet altijd oppassen voor mediageile types, die slechts om aandacht verlegen zitten. Maar hoe meer details ik bevestigd kreeg van Dirk, hoe zekerder ik wist dat Stefan de waarheid had gesproken. Dirk vertelde dat Stefan inderdaad een moeder had die prostituee was. Dat hij tijdens zijn jeugd bij diverse pleeggezinnen woonde. En dat zijn moeder op een dag vermoord is aangetroffen, vlak bij haar peeskamer.

De dader werd nooit gevonden.

Ik denk terug aan wat Stefan vertelde over de kinderboeken. ‘Mijn moeder,’ zei hij, ‘beloofde me elke keer beterschap. Mijn broers woonden al bij pleeggezinnen, maar het lukte haar steeds om mij weer terug te krijgen. Als ik dan weer bij haar mocht wonen, duurde dat meestal maar een paar weken. Ze beloofde dat ze me ’s morgens een boekje voor zou lezen als ik lief zou gaan slapen. Ik was gek op verhaaltjes, dat wist ze, en ja, ik wilde niets liever dan haar geloven.’

‘Maar,’ vulde ik aan, ‘ze kwam haar belofte niet na.’

‘Nooit.’ Ik meende tranen in zijn ogen te zien, maar het bleef bij

een glazig waasje. ‘Ze heeft me nooit voorgelezen.’ ’s Morgens hoorde ik haar thuiskomen en dan wist ik al hoe laat het was. Tijd om op te staan, voor mij. Ik ruimde haar kots op, veegde haar mond schoon met een washandje. Ik zocht schone kleding bij elkaar voor mezelf en poetste mijn tanden in een huis dat naar zure alcohol-dampen geurde. En als ik op de fiets naar school stapte liet ik mijn benevelde moeder achter op de bank in de woonkamer.’

Het was dus een persoonlijke wraak.

Het interview zal van alles losmaken vandaag, verwacht ik. De timing kan niet beter. Vandaag wordt hij opgepakt en dan ben ik de enige die de woorden van de hoofdpersoon kan publiceren. Ik weet nu al dat mijn telefoon roodgloeiend zal staan. Redacties van radio en televisie smullen hiervan. Je wordt uitgenodigd voor praatprogramma’s, voor discussies over media-ethiek. Ze vragen je of je een beest als die man eigenlijk wel een platform mag bieden in een serieus weekblad als *De Vrije Pers*. En ja, of ik hem niet gelijk had moeten aangeven bij de politie toen hij contact met me opnam. En of ik bang was toen ik hem interviewde. Tuurlijk, vooral dat willen ze weten. Of ik bang was.

De ochtendkou trekt traag langs mijn rug. Een fris briesje kruipt onder mijn T-shirt. Ik blaas nog eens zachtjes in mijn kop koffie, om mijn gezicht te warmen. Ik zit hier graag ’s morgens. Even alleen, met niets dan stilte om me heen. Rustig de dag beginnen, zonder geluiden van radio, televisie en de iPad van Céline. Een time-out, nog voor de chaos begint.

Mijn gedachten kabbelen terug naar het interview. Ik heb zijn naam niet volledig genoemd in mijn stuk. Ook al zal hij publiekelijk veroordeeld worden, nog vind ik dat geen reden om iemand met naam en toenaam aan de schandpaal te nagelen. Tegenwoordig is alles altijd online terug te vinden. Wat andere media doen, moeten zij weten: ik hou me aan de code. Ook al is dat haast de enige code waar ik me aan hou, bedenk ik me ineens met een flauwe glimlach.